

Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nu talte om.

Det drejer sig bl. a., forekommer det mig, om paa en eller anden Maade en Gang at faa afgjort, om hele Behandlingen fra dansk Side af den grønlandske Befolkning er rigtig. Det er et stort Principspørgsmaal, og jeg er ikke sikker paa, at den Maade, hvorpaa vi behandler denne Koloni, i alle Henseender er rigtig; og derfor heller ikke sikker paa, at den i alle Henseender er hensigtssvarende. Man fører bl. a. den Politik overfor Grønlænderne, at man afskøber dem det, de er i Stand til at præstere, for en ganske forsvindende Pris, medens man ikke omvendt er saa elskværdig at sælge dem de Varer, vi kan levere, for samme billige Pris. Jeg skal kun tage et enkelt Eksempel: for Hellefisk betales der 4 Øre pr. kg til Grønlænderne — og i ganske samme Stil er den Betaling, Grønlænderne faar for alle de Produkter, de leverer til den danske Handel —, men naar Hellefisken er blevet saltet og derefter her i København bliver røget og sælges i Butikkerne, faar man den ikke for en Pris, der ligger nær ved 4 Øre pr. kg. Nu er Ræsonnementet det, og naturligvis er der noget i dette Ræsonnement, at hvis man betaler Grønlænderne en stor Pris for deres Produkter, vil det gaa rent galt. Man siger eksempelvis saaledes: Hvis vi betaler Ræveskind med den Værdi, som de egentlig har i Handel og Vandel, vil Grønlænderne øjeblikkelig give sig til udelukkende at skyde Ræve for at faa denne store Indtægt, og da Grønland faktisk aldeles ikke er et stort Land — det er nok 2 Mill. km², men det er Is omtrent altsammen

Formanden: Det ærede Medlem kommer ind paa Forhold, som slet ikke ligger for i Øjeblikket. Der er jo hverken i Ændringsforslagene eller i Samraadene noget, som det ærede Medlem knytter sine Udtalelser til.

Vilhelm Rasmussen: Jeg kan ikke ganske give den højtærede Formand Ret, men jeg skal gøre mig Umage for i saa høj Grad som muligt at tale om de afholdte Samraad angaaende Forholdene paa Grønland, f. Eks. med Hensyn til Scoresbysund og Radiotelegrafien, om hvilke Forhold det ærede Medlem, der før mig havde Ordet, har talt; idet jeg mener, det er meget rigtigt, at det vil være gavnligt at komme i Forbindelse med Grønland ved Hjælp af en Radiotelegraf, og at det ogsaa kan være rigtigt at overveje, hvorvidt man bør anlægge en

Koloni i Scoresbysund. Men jeg holder for, at Forholdene i Grønland endnu langt fra er tilstrækkelig grundigt overvejede, og jeg er glad ved, at jeg, selv om jeg muligvis har taget fejl med Hensyn til min Ret til at tale saaledes, som jeg har gjort, har faaet Lejlighed til at gøre disse Bemærkninger.

I Anledning af Spørgsmaalet Scoresbysund, er der dog een Ting, jeg ikke vil undlade at sige, og det er, at jeg kan ikke rigtig forstaa, at nogen fremmed Magt eller Undersaatter af en fremmed Magt skulde kunne skaffe sig Ret til at drive en saadan Jagt ved Scoresbysund, som det ærede Medlem fra Ringkøbing talte om. Husker jeg ikke fejl, var det en af de Ting, man fik afgjort ved Afstaaelsen af de dansk vestindiske Øer, at Nordamerikas Fristater til Gengæld skulde anerkende Danmarks Højhedsret over Grønland. Hvis de Forenede Stater har anerkendt Danmarks Højhedsret over Grønland, og hvis en lignende Anerkendelse kan ventes fra anden Side, ser jeg ikke, hvorledes det skulde være muligt for Undersaatter af en hvilken som helst fremmed Magt at komme til Scoresbysund og drive en saadan skaanselsløs Jagt, som det ærede Medlem fra Ringkøbing talte om.

Derimod er jeg ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing i, at det fortjener Overvejelse, om det ikke vil være rigtigt at anlægge en saadan Koloni, dog ud fra en noget anden Motivering end det ærede Medlems. Det ærede Medlem mente, saa vidt jeg har forstaaet ham, at der nu snart var for mange Mennesker paa Grønland, saaledes at de ikke kunde ernære sig paa Vestkysten. Det tror jeg er en Fejltagelse; der er i det hele taget kun omtrent saa mange Mennesker, som der bor Folk i Helsingør. Jeg tror — men det er jo det, den højtærede Formand hindrer mig i at tale om —, at der er meget, meget større Muligheder paa Grønland, at der paa Vestkysten kan leve mange flere Mennesker, end der nu er; og derfor synes jeg ikke, denne Motivering var helt heldig. Men at der muligt kan være endnu flere Mennesker paa Vestkysten, udelukker jo ikke, at det ærede Medlem fra Ringkøbing reelt har Ret i, at man ogsaa bør benytte de Livsmuligheder, der er paa Østkysten, og jeg beklager, at den højtærede Formand, der ikke altid er en Rigorist, ved denne Lejlighed har været det.

Indenrigsministeren (Rode): Vedrørende Indenrigsministerens eget Budget er der kun stillet nogle tiltraadte Ændringsforslag, som ikke kan give Anledning til